

EMBERNYI KŐKORSÓ, TELE EMLÉKEKKEL

◆ Frissen érkezett gyütt-mentek voltunk Zsámbékon, elvéve ismertünk egy-két embert, mikor közvetlenül költözésünk után karcsú, göndör barna hajú asszonyka támasztotta neki biciklijét a kerítésünknek. Ránézésre nemigen mondta volna róla senki, hogy négygyermekes anyuka. Napbarnított karján és energikus mozdulatain látszott, hogy mind keramikus mesterségében, mind a háztájit gondozva jó barátságban áll a nehéz fizikai munkával. Megosztotta velünk ágas-bogas terveit, és két perc alatt bekapcsolt minket a hozzánk hasonló, kisgyerekes családok eleven vérkeringésébe. Mindig szervezett, kirándulásokat a Nyakas-hegyre, táborra a gyerekeknek, farsangi mulatságot a családoknak, szentcsalád-járást, komatál-hordást, szilveszteri mulatságot vidám házukba, vagy épp a Templomtéri Búcsút, amelynek ötletét valóságga érlelték feleségemmel és plébánosunkkal hármasban. Több anyukával napokig találták ki a bonyolult és szórakoztató akadályversenyt egyik lánya születésnapjára, ám a társaságon rajtaütött egy hatalmas zivatar, és akkori Toyota mikrobuszommal kellett felbukdácsolnom értük. Azóta sem szállítottam egy autóban tizennégy csuromvízesre ázott, vidám iskoláslányt...

A halálhír nyaktilóként zuhant ránk: barátnénk Velencébe utazott családjával, az éjszaka közepén kért egy pohár vizet, de mire férje visszaért a fürdőből, a vér már végleg elborította azt az agyat, amelyben elképzelhetetlenül gazdag hálózata lakozott az emberi kapcsolatoknak. Mi lett azzal a pohár vízzel? Megitta valaki a nagy izgalomban? Ott maradt, és a hotel szobalánya öntötte ki azzal a borzongató érzéssel, hogy ebben a szobában kis híján meghalt valaki. Jöttek további buktatók, szívfacsaróan banális és vérlázítóan bürokratikus részletek, nehézségek. Egy repülő csomagterében, az utasok tudta nélkül utazott kofferként a test, amely szeretteinek az életet jelentette. A szállítási és hűtési költségek az égig szöktek. Honnan kapott volna elő ekkora összegeket egy átlagos család hirtelen? A halál megint közösséggé tette azokat, akik összefogásból beszálltak a barátnénk negyvenedik születésnapjára vett csellóba is. Vajon mennyit játszhatott még rajta? Nyomába ért-e ifjúkori muzsikus-vágyainak?

A faluban, amelyet ő képviselt, örömhír és gyász hírt szárnyakon járja be a piacot, a boltot, az iskolát, a könyvtárat, két perc alatt akciócsoport szerveződik a bajban lévők megsegítésére. Ott van hagyomány és van nyitottság, erősen gyökerezünk a talajba, de merészek és szabadok

maradunk. Egyéniség és közösség kölcsönösen építik egymást, a teremtő energiák kifogyhatatlanok, minden felmerülő problémára megoldásnak kell születnie, és biciklivel hamarabb emberközelségre lehet érni, mint Audival. Ilyen falu nincs, és ha lenne is, a neve nem Zsámbék. Valóban, jó pár éve már eggyel kevesebben hiszünk benne, ám amíg akár egyvalaki is így gondolja, ez a település létezni fog képzeletben, tettekben, segítségben.

A saját lányai nővéreinek kinéző, már örökre negyvenkét éves kerékpáros asszony figurája tovább él a zsámbékiak fejében, ott karikázik zegzugos útvonalakon, és mindig elér háztól házig, családtól családig. Hány Tour de France-nyi távot tehetett meg az ismerős utcákon? Mint ide Velence? Vagy az Egyenlítő? Vagy a Hold? A róla készülő képen nincs mit retusálni. Nem volt tökéletes, senki sem az, de szeretetteljes anyaként, feleségként, megbízható, áldozatos barátként, kreatív képzőművészként, magabiztos, pontos zenészként marad meg az emlékekben. Világító kerámiaszobraitól szeszélyes alakzatú réseken tört elő a gyertyafény. Sejtelmes ősfarmákkal mintha egy másik bolygóról érkeztek volna.

Amikor kómában feküdt Olaszországban, mi pedig itthon aggódtunk, imádkoztunk érte, beállított egy futár,

és a MOME (volt Iparművészeti Egyetem) évkönyvét hozta, háttéranyagnak, mert beszédet kellett mondanom a diplomaosztón. Felütöttem a kötetet, és éppen ő nézett rám az egyik képről. Egyik barátunk azon az egyetemen végzett ugyanis, és fotós diplomamunkáját helyi nagycsaládokról készítette. Miért épp egyedül ez a fénykép került be a válogatásba? Így akart elköszönni akkor, amikor még javában élt?

A család kertjében áll egy embermagas, görög vázát formázó korsó. Láttam a hőkorszakból való fényképet, melyen egy bográcsozós, többnapos happening alkalmával barátunk belülről tapasztja épp a műtárgyat, és felül kimosolyog belőle, mint a befőtt... Esemény volt ez is, sokak öröme, meg persze kunszt is, hiszen a hatalmas agyagtest köré külön kemencét kellett építeni, hogy ki lehessen égetni... Keze nyomát évekkel temetése után is őrzi az agyagfal. Mivel telik mostanában az az edény? Levegővel? Az égbolt súlyával? A halálát követő időkben gyászunk és emlékezésünk bőven túltett az úrtartalmon, és kicsordult a hatalmas korsóból. Mint annyi minden, ez is elmúlik, megszeli. Most a kőkorszakban alighanem Kánából való kútvíz várja az átlényegülést. A most még agyag-nehéz, de majdan könnyedén röpdőső testek egymásra találását. ♦

SZÖVEG –
JOÓS ANDREA

SOROZAT –
TANÁROK TITKOS ÉLETE

„VÉGRE NEM UTÁLOM A BIOSZTANÁRT”

Nem baj! – mondom magamnak folyamatosan. Ha nem kell neki az órai aktivitásért járó pont, akkor nem kell. Nem fogok megsértődni azon, hogy fáradt. Ő felelős a havi pontszámáért; ha neki elég a kettes év végén, lelke rajta. A többiekkel remekül lehet dolgozni.

◆ Már második éve használom az értékelési rendszerben a pontozást, amelynek lényege, hogy az elvégzett feladatokra jegyek helyett pontokat kapnak a diákok, amelyeket hónap végén jegyre váltanak. Saját ütemükben végzik a feladatokat, ők döntenek el, mikor készítenek kiselőadást, írnak dolgozatot vagy beadandót, ahogy azt is, hogy összeállnak-e másokkal projektmunkára, vagy próbálkoznak-e a témazáróval. A ponthatárok arányosak a befektetett munkával, és az így megtanult biológiai ismeretekkel.

A klasszikus értékelési rendszerben sokszor magamat éreztem hibásnak, ha egy diák gyengén teljesített. Amikor elkezdtem a tanítást, nagyon fontos volt, hogy elég motiváló jelenség legyen ahhoz, hogy a diák öts akarjon lenni. Mivel fel sem merült bennem, hogy rajtam kívül más tényezők is hozzájárulhatnak a diák év végi jegyéhez, sokszor ostoroztam magam, hogy nem vagyok elég jó tanár. Az évek során ez az érzés szerencsére enyhült, de teljesen csak a pontrendszeres értékelés tudott megnyugtani. Ezzel ugyanis minden felelősség a diák kezébe került. Ha egy dolgozatára csak kevés pontot kap, bármikor írhat még egyet, hogy felhúzza a pontszámát és így a jegyét. Ha a kiselőadása rosszul sikerül, nincs a rendszerben negatív visszajelzés, csupán alacsony pontszám, amit egy-egy extra feladattal akármikor korrigálhat. Így több lett az adminisztrációs feladatom, de az önmarcan-golás megszűnt.

Mégis rosszul esik, hogy az a fiú már a harmadik biológiaórát alussza át. Önkéntelenül is felmerül bennem a kérdés, hogy mit csinálok rosszul. És bár az évek tapasztalata azt mutatja, hogy semmit, és ne gondoljam már, hogy én vagyok a gyerek világának egyetlen olyan eleme, amely álmosá teszi, mégis folyton figyelmeztetnem kell magam, hogy hagyjam békén aludni. Egyébként is problémás diák, legalábbis biológiából. Korábban nem én tanítottam, viszont a nyár végi pótvizsgákon rendre találkoztam vele: a klasszikus értékelési rendszerben nem volt képes biológiából egyesnél jobban teljesíteni. Idén nem lehet egy szavam se, az első két hónapot (épphogy csak elérve a 6 pontot) kettessel zárja. Szóval békén hagyom, de a következő lyukasórán felkeresem az osztályfőnökét. Megtudom, hogy a hatalmas erővel lesújtó kamaszkor mellett egyébként sem könnyű neki otthon, és a biológia nem kell neki a továbbtanuláshoz. Rendben. Hagyom, hogy a saját ritmusában dolgozzon, és eldöntöm, hogy nem pörgök ezen folyton.

Van elég dolgom egész évben, a rendszer jól működik, de a hónap végi pontgyűjtési határidő estéjén érkező beadandó-cunami mindig megvisel. Valahogy enyhíteni kellene ezt, mert nem győzöm a javítást. Amikor felvetem órán a problémát, a megoldás a diákoktól érkezik: mi lenne, ha pluszpontot kapna az, aki a hónap első két hetében elküldi a beadandóját? Kis gondolkodás után rávágom, hogy remek ötlet, és a diákok mosolyogva néznek össze:

Életemben először írtam be év végi kettést mosolyogva.

szereztek egy ingyen pluszpontot. Én is mosolygok magamban, azt találgatom, hogy lesz-e akár csak egy fő is, aki az első két hétben meg tudja erőltetni magát, hogy időben elküldje az írását. A következő hónapban tesz-
teljük az új szabályt, és meglepetésemre a csoport majd 50%-a él az új lehetőséggel. Tökéletes, így az én munkám is könnyebb, nem az utolsó éjszakára marad minden elolvasnivaló.

Év végén, ahogy mindig, most is anonim visszajelzést kérek tőlük. Kikérem a véleményüket az órák felépítéséről, a pontrendszeréről, annak előnyeiről és hátrányairól. A kitöltés nem kötelező – viszont jár érte egy pont. A tanév felét átalvó diák is elküldi a visszajelzését, és bár a kitöltés név nélküli, a tipikus gépelési hibák alapján felismerem a véleményét, ami megerősít abban, hogy jól döntöttem, amikor békén hagytam: „Életemben először nem utáltam a bioszt és a biosztanárt. Végre azt érzem, hogy lehetek jobb mint egyes.” Életemben először írtam be év végi kettést mosolyogva. ♦

f klasszik
rádió 92.1

BEMUTATJA

KLASSZIKUS KARÁCSONY 2019

ÓBUDAI DANUBIA ZENEKAR

– VEZÉNYEL: HÁMORI MÁTÉ –

A DIÓTÖRŐ | KARÁCSONYI ORATÓRIUM | AVE MARIA
POLAR EXPRESSZ | FRANK SINATRA DALOK | ÖRÖMÓDA

2019. DECEMBER 23.
BUDAPEST KONGRESSZUSI KÖZPONT

JEGYVÁSÁRLÁS: ODZ.JEGY.HU

BS BUDAPEST
CONGRESS CENTER

ÓBUDAI
DANUBIA
ZENEKAR

DERŰRE BORI

avagy hogyan legyünk boldogtalanok?

Nényei Balázs Eleknek

◆ Kedves Doktor Bori!

A szüleimmel való kapcsolatokról szeretnék írni Önnek. Azt hiszem, neheztelnem kellene rájuk a nehéz gyerekkorom miatt – de az a helyzet, hogy nekem nem volt nehéz gyerekkorom! Sőt, mondhatom, könnyű gyerekkorom volt. A szüleim szerették egymást és engem is, mindent megadtak nekem. Nem voltunk túl szegények, se túl gazdagok; ők tiszteletben tartották a döntéseimet, soha nem kényszerítettek semmire, de mindig elmondták a véleményüket. A kapcsolatunk még ma is felhőtlen. Imádják az unokáikat és a férjemmel is jól kijönnek. Furcsa, de ennek ellenére nekem mégis vannak az életben problémáim: nem igazán lépek előre a munkahelyemen, van vagy öt-hat kilo súlyfeleslegem és évek óta nem tudom rávenni magam, hogy levetessem a hátamról egy szemölcsöt. Nem tudom, mi más okozhatja ezeket a hibáimat, ha nem a gyerekkorom. Kétségbeesetten keresem a traumáimat, de egyszerűen nem találom őket! Tudna ebben segíteni?

Köszönettel: *Edina*

Hát, Kedves Edina,

nem lennék a helyében!
Ön borzalmas helyzetben van!

Nekem aztán igazán nehéz gyerekkorom volt – a családban előfordult válás, dohányzás, alkoholizmus, miegymás –, de azért az a Pokol, amit Önnek kellett elviselnie, talán még engem is felemésztett volna.

A „könnyű gyermekkor” biztosítása az egyik legszörnyűbb gaztett, amit egy Szülő az utódai ellen elkövethet! Hiszen minden jelentős, nagy embernek nehéz gyermekora volt, nem igaz? Hallott már olyan költőről, zeneszerzőről, feltalálóról, akinek ilyen pehelykönnyű gyerekkora volt, mint Önnek? Dehogy hallott! És miért nem hallott? Nem azért, mert Ön nem elég művelt (bár az is valószínű), hanem mert a traumák faragnak embert belőlünk, azok tesznek különlegessé!

Ilyen gyerekkorral a háta mögött ne csodálkozzon, hogy nem jut előre a munkahelyén! Miért akarna előrejutni? Jó magának ott, ahol van. Miért nem tud lefogyni? Mert nem tanították meg küzdeni. Nem meri levetetni a szemölcsét?

Miért is tenné, mikor azt tanulta, hogy nem történhet baj, maga körül minden rendben van! Maga nem akarja megváltoztatni a világot, mert ez a világ megfelel magának. Jó reggelt, Edina! Ön a világ legmotívátlanabb, legsótlanabb, legunalmasabb embere lett! – Na látja, hogy van traumája magának is? Csak meg kellett keresni!

Amivel vigasztalni tudom: hogy erről az egészről nem Ön tehet. Hiszen amikor megszületett, tiszta lappal indult. Ártatlan csecsemő volt csupán, és mindenért, ami erre a tiszta lapra rákerült, csakis azok az emberek a felelősek, akik felnőtt fejjel döntéseket hoztak e buta kisdud helyett, vagyis: az Ön SZÜLEI. Meg kell értenie, hogy alapvetően semmi rosszért, ami történik velünk az életben – vagy amit mi magunk elkövetünk életünk során – nem mi vagyunk felelősek, hanem ők.

Talán eredetileg jól akartak nekünk ezek a borzalmas lények, a Szülők, de sajnos bármit is tettek, mindig rosszat műveltek.

Nem lett belőlem zongoraművész?

Hát persze, mert a Szüleim

1. kiskoromban engedték, hogy abbahagyjam a zongorázást ahelyett, hogy kitartásra neveltek volna!
2. kiskoromban túlságosan erőltették a zongorázást, és én megundorodtam az egésztől!

Rendszeresen dohányzom, mert a Szüleim

1. mindig is dohányoztak, és én ezt a mintát láttam gyerekkoromban!
2. nem dohányoztak, és ezzel kamaszkoromban lázadásba taszítottak!

Elhagytam a feleségem/férjem, mert a Szüleim

1. gyerekkoromban elváltak, és én most automatikusan követem a rossz mintát!
2. nem váltak el, bár jobb lett volna, ha megteszik, mivel kiüresedett és képmutató volt a házasságuk – de én aztán nem fogom azt a hibát elkövetni, amit ők!
3. nem váltak el, sőt: túl boldogan éltek, ezzel elérhetetlenül magasra tették a lécet, ami rettentően frusztrált, úgyhogy én inkább fel is adtam az egészet!

Csoda-e, ha néha úgy érzi az ember, hogy gaztetteikért a Szülők büntetést érdemelnének? Azt javaslom, egy szép napon ültessük le Szüleinket magunkkal szemben – legyenek bármilyen életkorban, hatvan-, nyolcvan- vagy százévesek akár –, és olvassuk a fejükre minden bűnüket! Követeljük ki, hogy kérjenek tőlünk bocsánatot mindenért, amit elkövettek! (És ha ezt megteszik, ne elégedjünk meg vele, ismételjük meg nyugodtan a szertartást tetszőleges időközönként! Higgyünk benne, hogy megérdemlik. Mert tönkretettek minket.)

Persze valahol őket is meg lehet érteni. Hiszen a Szüleink is voltak egykor gyerekek, akiknek szintén voltak Szüleik, akik őket is tönkretették. És az ő Szüleiket meg az ő Szüleik tették tönkre, a Szüleik Szüleiket pedig az ő Szüleik, és így tovább, tovább, egészen Ádámgig és Éváig. Akik egykor mindannyiunkat tönkretettek. (Bár egyesek szerint a kígyó volt a hibás. Vagy a kígyó szülei. És a kígyószülők szüleinek dédszülei.)

Sok-sok vizsályt és eredményekben gazdag vádaskodást kíván:

Doktor Bori

Kedves Olvasó!

Kérem, írjon ímélt nekem! Panaszolja el, ha túl jó az élete! Ha boldog, ha rendben van minden! Segítsen rosszabb helyé tenni a világot! Előre is csalódottan várja leveleit a doktorbori@kepmas.hu címre:

Doktor Bori

SZÖVEG –
VANYOVSZKI MÁRIA

A Salon
BUDAPEST

A TE FARMERED MÉRGEZ?

A farmer mindennapi ruhadarabunk. Ritkán nézünk utána, hogyan is készül, és milyen hatással van környezetünkre és egészségünkre. Mi a baj a farmerrel, és a jelenlegi trendek szerinti viselettel?

◆ AZ ELNYÚHETLEEN RUHADARAB

A ma farmernadrág néven ismert ruhadarabot eredeti formájában egy favágó megrendelésére Jacob W. Davis szabómester készítette 1870-ben. Az ehhez szükséges erős pamutszövetet Levi Strauss San Franciscó-i méteráru-kereskedőtől vásárolta. Hogy a rávarrott zsebek minél erősebben tartsanak, Davis a sarkakat szegecsekkel erősítette meg. A nadrágnak a munkások körében nagy sikere lett. Annyira sok volt a megrendelés, hogy Davis hamarosan San Franciscóba költözött, társult Strauss-szal, és 1873-ban szabadalmaztatták a nadrág kialakítását, különös tekintettel a zsebek szegeccses megerősítésére. Eredetileg barnában is készítették, de a kék nadrágra nagyobb volt a kereslet, így az terjedt el Levi's néven. A Levi Strauss & Co. legfőbb versenytársa a H. D. Lee cég volt, amelyet Paul David Lee alapított 1889-ben. Ők a kezeslábast kezdték gyártani.

Egészen a huszadik század közepéig a farmer munkaruha volt. Az ötvenes években a szabályok elleni lázadás szimbólumaként került be az amerikai fiatalok ruhatárába: hordták a fajüldözés elleni tiltakozásul, volt a szegények és gazdagok közti ellentét, majd a vietnámi háborúval való szembefordulás jelképe is. Mindezzel párhuzamosan hamar összekapcsolódott a zenei és egyéb kulturális irányzatokkal, a hippikorszak után pedig egyre elfogadottabb viseletté vált. A hetvenes évekre már kifejezetten mindennapi öltözként tekintettek rá, majd a nyolcvanas-kilencvenes években a nagy divatházak is beemelték a kollekcióikba.

Kép: Profimedia – Red Dot

Farmergyári munkás portréja. Dhaka, Banglades

Magyarországon 1978-tól indult be a gyártás; sokan emlékezhetnek a magyar farmer, a „Trapper” időszakára. Pár évvel később két magyarországi ruhagyár gyártási licenc és együttműködés alapján Levi Strauss és Lee Cooper nadrágokkal látta el nemcsak a hazai, de az európai piacot is. 2008-ban, illetve 2009-ben a túltermelésre hivatkozva mindkét nemzetközi márkát megszüntette a magyarországi gyártást. Így amit ma újként veszünk, az mind a tengerentúlról érkezik. Azok a kis- és középvállalkozások, amelyek ma itthon farmerrel foglalkoznak, külföldről hozzák be az ehhez szükséges pamutszövetet.

KOPTATVA ÉS SZAGGATVA

Mostanra sajnós az lett a menő, ha egy farmer már újként is olyan, mintha ezer éve viselnék: koptatott, szaggatott, néha még lyukas is. Hogy miért baj ez?

Amíg a farmernadrágokat nem kezdték el a gyártási folyamatba beépítve mosni, azok kemények, merevek voltak. Állítólag ezen a fiatal vásárlók úgy segítettek, hogy az új ruhadarabban beültek egy kád vízbe, majd onnan kiszállva hagyták magukon megszáradni a nadrágot, amely a vizes áztatástól megpuhult és egyúttal felvette viselőjének formáját, így vált kényelmesebbé.

A farmerek mesterséges öregítését kőmosással, lézerrel, kemikáliákkal vagy homokfúvással érik el. Ez utóbbi különösen veszélyes, mert a levegőben szálló homokszemcsék belélegzése súlyos tüdőkárosodáshoz vezet. És az árak alacsonyan tartása miatt nem minden cég tartja be még a legszükségesebb munkavédelmi szabályokat sem.

A farmereket előállításuk során – a gyapot természetétől kezdve a festésen át a kopratásig – számtalan kemikáliával kezelik. Ezek között vannak nehézfémek, peszticidek, oldószerek, de például formaldehid is. Hogy az újként megvásárolt nadrágunk mennyi méreganyagot tartalmaz, és hány mosás után tisztul meg, nehéz eldönteni...

Ha nagyon olcsón, pár ezer forintért kínálnak egy új farmert, akkor nagy eséllyel kispórolták a munkavédelmi szabályok betartását és az ökotudatos előállítás egyéb lehetőségeit. Számos olyan része van a gyártási folyamatnak, amely a környezetünkre káros. Például több ezer liter vizet pazarolnak el csak egy nadrághoz. Már a farmerhez szükséges gyapot természetéhez is óriási mennyiségű vizet használnak fel, miközben ezeknek az országoknak egyes vidékein alig van ivóvíz.

Az előállítási folyamat rengeteg energiát emészt fel, ráadásul a termelés fázisai különböző helyszíneken folynak. A fonás, a szövés, a festés és a varrás különböző gyárakban történik, amelyek az esetek többségében más-más országokban működnek, így óriási mennyiségű félkész terméket szállítanak folyamatosan nagy távolságokra.

Miközben a farmer a fizikai munkát végzők körében pont azért lett népszerű, mert szinte elnyúlhatetlen, ma a világon mintegy két és fél milliárd méter új farmeranyagot dolgoznak fel évente, amelyből sok száz millió farmer kerül a piacra. ♦

Női munkások farmerkoptatás közben egy phnompeni (Kambodzsa) farmergyárban

A Levi's Lej kollekcója

MIT TEHETÜNK VÁSÁRLÓKÉNT?

1. Keressünk olyan darabokat, amelyek OEKO-TEX® minősítéssel rendelkeznek!

Ezek ugyan drágábbak, de biztosak lehetünk benne, hogy a gyapot termesztése biogazdálkodásban történt, és az előállításnál sem alkalmaztak mérgező anyagokat.

2. Ne vásároljunk koptatott, szagatott farmert!

A farmer lényege, hogy sokáig hű társunk marad. Legyünk kreatívak, vegyünk nyers farmert, amit aztán saját igényeink szerint tehetünk egyedibbé felvarrókkal, kitűzőkkel vagy akár saját szagatással.

3. Olyan fazont válasszunk, amelyet hosszú évekig hordani és szeretni fogunk!

Az öltözködésnél is nagyon fontos az önismeret. Ma már számtalan blog segít abban, hogy alkatunkat, típusunkat beazonosítva olyan ruhákat válasszunk, amelyek nemcsak jól állnak, de jól is érezzük magunkat bennük.

4. Új vásárlása helyett keressünk használt farmert családi szekrényekben, rokonoknál, turkálókban!

A használt, régi farmereket valószínűleg még hagyományos technikákkal készítették (például vegyi festékek helyett indigóval), illetve, ha volt is bennük mérgeanyag, az az addigi mosások során már kitisztulhatott.

5. Ha meglévő darabjainkat unjuk, ajándékozzuk tovább vagy cseréljük el!

+ 1 tipp: Vannak olyan hazai márkák, amelyek a farmer újrahasznosításával foglalkoznak. Ilyen például a Szigetszentmiklóson működő Réthy Fashion és a veszprémi Old Blue. Őket is érdemes megkeresni, akár adományozni, akár vásárolni szeretnénk.

OLVASSA A KÉPMÁS DIGITÁLIS VÁLTOZATÁT!

Nem kell tárolni, virtuális könyvespolcán bármikor elérni

Ajándékba is vásárolható

Kiadványát több eszközön is elérheti

Pár kattintással azonnal olvasható, előfizethető

WWW.DIGITALSTAND.HU/KEPMAS